

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DNR-70-8(20)/14/BZ

Warszawa, dnia 28 sierpnia 2014 r.

DECYZJA DNR-1/77/2014

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w związku z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267 oraz z 2014 r. poz. 183) oraz w związku z art. 26 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr 229, poz. 2275, z 2007 r. Nr 35, poz. 215, z 2008 r. Nr 157, poz. 976, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 20, poz. 106 oraz z 2011 r. Nr 63, poz. 322 i Nr 102, poz. 586), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie ponownego rozpatrzenia sprawy dotyczącej ogólnego bezpieczeństwa spółniczki nr art. 12-17-302, wprowadzonej na rynek polski przez przedsiębiorcę „THAI-MARK” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Poznaniu, zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr DNR-1/51/2014 z dnia 3 lipca 2014 r., Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Pismem z dnia 18 lipca 2014 r. przedsiębiorca „THAI-MARK” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Poznaniu (zwany dalej „stroną postępowania”) złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwanego dalej „Prezesem UOKiK” lub „organem nadzoru”) nr DNR-1/51/2014 z dnia 3 lipca 2014 r. W zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK uznał, że strona postępowania usunęła przyczyny zagrożeń stwarzane przez spółniczki nr art. 12-17-302 (zwane dalej „spółniczkami”) i na podstawie art. 24 ust. 14 pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr 229, poz. 2275, Dz. U. Nr 229, poz. 2275, z 2007 r. Nr 35, poz. 215, z 2008 r. Nr 157, poz. 976, z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 20, poz. 106 oraz z 2011 r. Nr 63, poz. 322 i Nr 102, poz. 586), zwanej dalej „ustawą o

ogólnym bezpieczeństwie produktów”, umorzył w tym zakresie postępowanie administracyjne. Ponadto, na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, Prezes UOKiK nałożył na stronę postępowania karę pieniężną w wysokości 2 000 zł.

W piśmie z dnia 18 lipca 2014 r. strona postępowania zwróciła się o ponowne rozpatrzenie sprawy w zakresie nałożonej kary pieniężnej wnioskując o jej cofnięcie lub maksymalne ograniczenie oraz przedstawiła okoliczności, które w jej opinii przemawiają za uwzględnieniem tego żądania. W pierwszej kolejności strona postępowania podkreśliła, że podjęła współpracę z Prezesem UOKiK i niezwłocznie przedsięwzięła działania w celu wyeliminowania zagrożeń stwarzanych przez spółniczki. Ponadto strona postępowania wskazała na swoją ciężką sytuację finansową (wysokie straty w dwóch ostatnich latach obrachunkowych) oraz podkreśliła, że skala zagrożenia stwarzanego przez kwestionowane produkty była w jej opinii niewielka; sznurki bowiem były elementami ozdobnymi. Dodatkowo, strona postępowania wskazała, iż na przestrzeni 20 lat prowadzenia działalności gospodarczej i wprowadzania na rynek produktów w tym okresie oraz wielokrotnych kontroli, wymienione w decyzji Prezesa UOKiK nr DNR-1/51/2014 z dnia 3 lipca 2014 r. poprzednie naruszenia ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów w zakresie wprowadzania na rynek niespełniającej wymagań bezpieczeństwa odzieży dziecięcej stanowią *„jedyne stwierdzone naruszenia”*.

W związku ze złożonym wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, pismem z dnia 11 sierpnia 2014 r. Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania o przysługującym jej prawie do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy oraz prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów.

Strona nie skorzystała z przysługujących jej praw.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził:

Zadaniem organu odwoławczego jest ponowne rozpatrzenie sprawy i ocena materiału dowodowego, przy uwzględnieniu stanu faktycznego stwierdzonego w czasie wydania decyzji przez organ w pierwszej instancji, jak i zmiany stanu faktycznego, które zaszły pomiędzy wydaniem decyzji przez organ I instancji, a wydaniem decyzji przez organ odwoławczy (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14 października 2009 r., II OSK 1565/08). Powyższe stanowisko Sądu nie traci na aktualności także w przypadku

postępowania administracyjnego prowadzonego przez Prezesa UOKiK na podstawie przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, w którym to postępowaniu funkcję odwołania pełni wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. W istocie bowiem w postępowaniu w przedmiocie ponownego rozpatrzenia sprawy organ powinien rozpatrzyć sprawę na nowo w jej całokształcie, nie ograniczając się jedynie do rozpatrzenia zarzutów strony podniesionych we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, badając zarówno jej zgodność z prawem, jak celowość i słuszność rozstrzygnięcia.

W piśmie z dnia 18 lipca 2014 r. strona postępowania wniosła o „*cofnięcie decyzji o naliczeniu kary pieniężnej w wysokości 2000 złotych lub o jej maksymalne ograniczenie*”. W związku z tym, Prezes UOKiK uznał, że strona postępowania zaskarżyła decyzję nr DNR-1/51/2014 z dnia 3 lipca 2014 r. wyłącznie w zakresie nałożonej kary pieniężnej. Zgodnie ze stanowiskiem Naczelnego Sądu Administracyjnego, jeśli „*strona jednoznacznie w odwołaniu wskazuje, że zaskarża decyzję pierwszoinstancyjną w określonej części, to organ II instancji nie może wykroczyć poza tak wyznaczone granice kompetencji organu odwoławczego. W konsekwencji organ II instancji nie może poddać kontroli niezaskarżonej części decyzji organu I instancji i ponownie rozpatrzyć sprawę także w zakresie rozstrzygniętym niezaskarżoną częścią orzeczenia*” (wyrok z dnia 21 maja 2007 r., I OSK 556/06). Z uwagi na fakt, że strona postępowania zaskarżyła jedynie pkt 2 powyższej decyzji, rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 1 decyzji jest ostateczne. W związku z tym, Prezes UOKiK w toku niniejszego postępowania ponownie dokonał analizy zgromadzonego materiału w zakresie objętym zaskarżeniem.

Podstawą do nałożenia przez Prezesa UOKiK na stronę postępowania kary pieniężnej było wprowadzenie na rynek produktów niespełniających wymagań bezpieczeństwa, tj. spódniczek nr art. 12-17-302 . Wprowadzając te produkty na rynek strona postępowania naruszyła art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, zgodnie z którym producent jest zobowiązany wprowadzać na rynek wyłącznie produkty bezpieczne. Naruszenie tego przepisu, zgodnie z art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, upoważnia Prezesa UOKiK do nałożenia na producenta kary pieniężnej w wysokości do 100 000 zł. Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, że spódniczki – wprowadzone na rynek przez stronę postępowania - nie są bezpieczne, w związku z czym Prezes UOKiK był uprawniony do nałożenia kary pieniężnej na podstawie ww. przepisu.

Wnosząc o ponowne rozpatrzenie sprawy w zakresie nałożonej kary pieniężnej, strona postępowania przedstawiła okoliczności, które w jej opinii uzasadniają odstąpienie od nałożenia tej kary lub ograniczenie jej wysokości.

Strona postępowania powołuje się przede wszystkim na okoliczność podjęcia współpracy z organem nadzoru przy eliminacji zagrożeń stwarzanych przez spółniczki. W opinii strony postępowania, poczyniła ona natychmiast wszelkie niezbędne działania mające na celu usunięcie niezgodności i usunięcie ich przyczyn, co – jak wskazuje - potwierdził również Prezes UOKiK w decyzji nr DNR-1/51/2014 z dnia 3 lipca 2014 r.

Odnosząc się do powyższych argumentów, w pierwszej kolejności organ nadzoru pragnie podkreślić, że jedyną ustawową przesłanką warunkującą nałożenie kary pieniężnej na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów jest wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa. Stanowisko to podzielił Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 16 listopada 2011 r., sygn. II GSK 1404/11. W decyzji nr DNR-1/51/2014 z dnia 3 lipca 2014 r. Prezes UOKiK uznał, że spółniczki nie spełniają ogólnych wymagań bezpieczeństwa, zatem ustawowa przesłanka w niniejszej sprawie została spełniona. W związku z tym, okoliczność podjęcia przez stronę postępowania współpracy z organem nadzoru i wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez przedmiotowe produkty, nie stanowi podstawy do uchylenia kary pieniężnej.

Ponadto Prezes UOKiK uznał, że mimo wyeliminowania przez stronę postępowania zagrożeń stwarzanych przez spółniczki, nałożenie na nią kary pieniężnej jest celowe i skłoni ją do przestrzegania przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Decyzja o nałożeniu kary pieniężnej za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa ma charakter uznaniowy. Oznacza to, że ewentualne rozstrzygnięcie co do zastosowania tej sankcji należy do Prezesa UOKiK, który „*dokonuje oceny działań producenta jako zagrażających i w jakiej mierze interesowi publicznemu*” (wyrok WSA w Warszawie z dnia 8 lutego 2011 r., VI SA/Wa 2423/10), którym w postępowaniach prowadzonych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów jest zdrowie i życie konsumentów. Dokonując oceny działań strony postępowania podkreślić należy, że były już wcześniej prowadzone wobec niej postępowania na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów dotyczące tej samej grupy produktów (odzieży dziecięcej), a mianowicie bluz wchodzących w skład kompletu dziecięcego (decyzja Prezesa UOKiK nr 61/2007 z dnia 20 lipca 2007 r.) oraz kurtek dziecięcych z kapturem (decyzja Prezesa UOKiK nr 77/2007 z dnia 7 września 2007 r.). Prezes UOKiK uznał więc, że strona postępowania powinna mieć świadomość wymagań bezpieczeństwa przewidzianych dla tego rodzaju

produktów i zwiększyć nadzór nad ich bezpieczeństwem. Mimo to, strona postępowania – oferując kwestionowane spódniczki po raz kolejny narażała zdrowie i życie konsumentów, tj. dzieci, podlegających szczególnej ochronie zgodnie z art. 4 ust. 2 pkt 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Ponadto, w opinii Prezesa UOKiK nie do przyjęcia jest sytuacja, kiedy przedsiębiorca wprowadza na rynek produkty niespełniające wymagań bezpieczeństwa, a działania mające na celu wyeliminowanie zagrożeń przez nie stwarzanych podejmuje dopiero po otrzymaniu stosownej informacji od organu nadzoru. W związku z powyższym, okoliczność podjęcia przez stronę postępowania współpracy z organem nadzoru i wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez spódniczki, nie stanowi podstawy do odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej. Niemniej jednak, przy określaniu wysokości kary pieniężnej Prezes UOKiK wziął ją pod uwagę jako okoliczność przemawiającą na korzyść strony postępowania.

Strona postępowania powołuje się również na trudną sytuację finansową, wskazując na wysokie straty w dwóch ostatnich latach obrachunkowych. Odnosząc się do powyższego argumentu Prezes UOKiK pragnie zauważyć, że straty finansowe strony postępowania nie są okolicznością, które mogłyby przemawiać za jej uprzywilejowaniem w stosunku do innych podmiotów gospodarczych. Obciążenia natury publicznej, a do takich zaliczają się kary pieniężne nakładane przez organy administracji, są ze swojej natury konsekwencjami nie wywiązywania się przez przedsiębiorców z obowiązków, które nakładają na nich przepisy obowiązującego prawa i muszą być traktowane jako czynnik, z którym podmioty w sposób profesjonalny uczestniczące w obrocie gospodarczym powinny się liczyć. Stanowisko przyjęte przez Prezesa UOKiK znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądów administracyjnych, w którym ugruntowany został pogląd, że gromadzenie środków na pokrycie kosztów działalności gospodarczej oraz zapłatę ciążących na prowadzącym działalność gospodarczą danin publicznych jest immanentną cechą planowania tej działalności (wyrok NSA z dnia 7 listopada 2000 r., I SA/Ka 1188/99), natomiast niepowodzenia oraz trudności związane z uzyskiwaniem dochodów z prowadzonej działalności gospodarczej są elementem ryzyka gospodarczego, dość często występującego w gospodarce rynkowej. Prowadzący działalność gospodarczą winien liczyć się z możliwością zmiany sytuacji gospodarczej na rynku (wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 26 stycznia 2011 r., I SA/Wr 1412/10). Prezes UOKiK pragnie też zauważyć, że przy nakładaniu kary pieniężnej uwzględnianie sytuacji finansowej przedsiębiorcy, który naruszył przepisy ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów (a w szczególności, jeśli jest to kolejne naruszenie) mija się z celem tej ustawy, tj. ochroną zdrowia i życia konsumentów. Niniejsze stanowisko

Prezesa UOKiK znalazło potwierdzenie i akceptację w orzecznictwie sądów administracyjnych, m.in. w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 8 lutego 2011 r., w którym Sąd przyznał, że odwoływanie się przez Prezesa UOKiK do sytuacji ekonomicznej strony postępowania „skutkować by mogło nakładaniem minimalnej, czy nieadekwatnej do wartości wprowadzonego do obrotu produktu kary w każdym przypadku, gdy działalność karanego przedsiębiorstwa byłaby deficytowa lub gdyby działało ono w zawyżonej strukturze kosztów” (VI SA/Wa 2423/10). Ponadto, podążając za linią orzecznictwa dotyczącą charakteru tej kary stwierdzić trzeba, że oprócz wymiaru represyjnego dla konkretnego przedsiębiorcy, ma ona także spełniać funkcje prewencyjne i odnosić skutek względem innych przedsiębiorców. Należy także zauważyć, że w podobnych sytuacjach Prezes UOKiK nakładał na innych przedsiębiorców kary w zbliżonej wysokości, co w przypadku strony niniejszego postępowania.

W piśmie z dnia 18 lipca 2014 r. strona postępowania podkreśliła, że skala zagrożenia stwarzanego przez produkty była w jej opinii niewielka; sznurki bowiem nie znajdowały się w okolicy szyi, tylko były elementami ozdobnymi umiejscowionymi w okolicy pasa. Odnosząc się do powyższego Prezes UOKiK przypomina, iż badania organoleptyczne przeprowadzone przez inspektorów Inspekcji Handlowej wykazały, że sznur dekoracyjny umieszczony w okolicy talii ma długość 180 mm (rozmiar 116), 185 mm (rozmiar 128), 163 mm (rozmiar 134) albo 160 mm (rozmiar 152), co stanowi naruszenie wymagania określonego w pkt. 3.4.2 normy PN-EN 14682:2009, zgodnie z którym sznury funkcyjne, sznury dekoracyjne oraz patki regulujące umieszczone w okolicy talii powinny mieć długość maksymalnie 140 mm, włączając wszelkie ozdoby na sznurkach dekoracyjnych. W ocenie inspektorów Inspekcji Handlowej, która podzielił również Prezes UOKiK, zbyt długi sznur dekoracyjny może spowodować jego zaczepienie, wplątanie lub wkręcenie, w wyniku czego może dojść do powstania u dziecka urazów, np. stłuczeń, otarć, siniaków. W toku postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa spódniczek nr art. 12-17-302 strona postępowania nie kwestionowała powyższych ustaleń inspektorów Inspekcji Handlowej. W związku z tym, Prezes UOKiK uznał, że spódniczka nie spełnia wymagań określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, a w konsekwencji był uprawniony do nałożenia na stronę postępowania kary pieniężnej, zwłaszcza w kontekście uprzednich naruszeń przez stronę postępowania przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów oraz faktu, iż wprowadzany na rynek produkt był przeznaczony dla dzieci, czyli konsumentów podlegających wzmożonej ochronie ustawowej. Ponadto podkreślić należy, iż

we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy ocena bezpieczeństwa produktu również nie została przez stronę postępowania podważona.

Dodatkowo, strona postępowania podkreśliła, iż na przestrzeni 20 lat prowadzenia działalności gospodarczej i wprowadzania na rynek produktów w tym okresie oraz wielokrotnych kontroli, wymienione w decyzji Prezesa UOKiK nr DNR-1/51/2014 z dnia 3 lipca 2014 r. poprzednie naruszenia ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów w zakresie wprowadzania na rynek nie spełniającej wymagań bezpieczeństwa odzieży dziecięcej stanowią „*jedynie stwierdzone naruszenia*”. W opinii organu nadzoru, powyższy argument nie stanowi podstawy do uchylenia bądź obniżenia wymiaru nałożonej kary zwłaszcza, że działalność strony postępowania ma charakter profesjonalny (zawodowy), co oznacza, iż powinna być świadoma obowiązków, jakie nakładają na nią przepisy prawa, a zatem tak organizować prowadzoną przez siebie działalność gospodarczą, aby uczynić zadość swoim podstawowym obowiązkom ustawowym, tj. jako producent wprowadzać na rynek produkty bezpieczne. Jednocześnie, jak wynika z ugruntowanego w tej materii orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego, każda osoba przystępująca do prowadzenia działalności gospodarczej winna być zorientowana w przepisach prawnych regulujących tę działalność w stopniu wystarczającym do jej poprawnego prowadzenia (vide wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 listopada, sygnatura akt I SA/Gd 1185/98). Należy podkreślić również, że norma PN-EN 14682:2009 „*Bezpieczeństwo odzieży dziecięcej - Sznury i sznurki ściągające w odzieży dziecięcej – Specyfikacja*” obowiązuje już od lutego 2009 roku, a zatem strona postępowania – pełniąca rolę producenta spodniczek – powinna znać wymagania bezpieczeństwa stawiane sznurom i sznurkom ściągającym występującym w odzieży dziecięcej.

Odnosząc się jeszcze do nałożonej kary pieniężnej należy podkreślić, iż określono ją na niskim poziomie (zaledwie 2 % maksymalnej wysokości kary przewidzianej w ustawie o ogólnym bezpieczeństwie produktów), z czym zgodziła się strona postępowania w piśmie z dnia 18 lipca 2014 r. Przy określaniu wysokości kary pieniężnej, zgodnie z art. 33a ust. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, Prezes UOKiK uwzględnił w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia obowiązków przez stronę postępowania. Po pierwsze, działalność strony postępowania ma charakter profesjonalny (zawodowy), co oznacza, że konsumenci mają prawo oczekiwać, iż wprowadzane przez tego przedsiębiorcę na rynek produkty będą spełniały wymagania bezpieczeństwa. Jako okoliczność obciążającą Prezes UOKiK uznał, że jest to kolejne naruszenie przez stronę postępowania przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Na niekorzyść strony postępowania wpływa również

fakt, że wprowadzone na rynek spódniczki stanowią zagrożenia dla dzieci, a więc grupy konsumentów, która - zgodnie z art. 4 ust. 2 pkt 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów - podlega szczególnej ochronie. Na niekorzyść strony postępowania przemawia również długi okres (od lutego 2009 roku) obowiązywania normy PN-EN 14682:2009, określającej wymagania bezpieczeństwa stawiane sznurom i sznurkom ściągającym występującym w odzieży dziecięcej. Natomiast, za okoliczność łagodzącą w niniejszej sprawie Prezes UOKiK uznał brak skarg dotyczących spódniczek, a także podjęcie przez stronę postępowania współpracy z organem nadzoru i wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez te produkty. Podkreślić ponadto należy, iż - mimo, że strona postępowania wprowadziła na rynek łącznie 308 sztuk spódniczek - przy ustalaniu korzyści majątkowej będącej kryterium pomocniczym przy określaniu wysokości kary pieniężnej Prezes UOKiK wziął pod uwagę jedynie liczbę sprzedanych i nieodebranych spódniczek, tj. 232 sztuki produktów.

Zgodnie z art. 138 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję, albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję – umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze.

Prezes UOKiK po dokonaniu ponownej analizy zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, ze szczególnym uwzględnieniem zarzutów podniesionych przez stronę w toku postępowania odwoławczego zarówno pod kątem oceny legalności, jak i celowości wydanego rozstrzygnięcia nie dopatrywał się w niniejszej sprawie przesłanek, które przemawiałyby za uchynieniem zaskarżonej decyzji. W całości należy podtrzymać wszelkie argumenty wskazane w zaskarżonej decyzji, uzasadniające nałożenie na stronę kary pieniężnej oraz jej wysokość. W związku z powyższym Prezes UOKiK stwierdził, że decyzja nr DNR-1/51/2014 z dnia 3 lipca 2014 r. była prawidłowa i brak jest podstaw do jej uchylenia.

Mając powyższe na względzie, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji.

Zgodnie z art. 33a ust. 5 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się decyzji Prezesa UOKiK na

konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP O/O Warszawa 51 1010 1010
0078 7822 3100 0000.

Pouczenie:

Zgodnie z art. 52 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270, z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Zgodnie z art. 53 § 1 w związku z art. 54 § 1 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Z up. PREZESA
URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
WICEPREZES

Dorota Karczewska

Otrzymuje:

„THAI-MARK” sp. z o. o.
ul. Daleka 14
60-124 Poznań